

[Schovelin.]

det ikke have klædt dem betydeligt bedre — de er jo ikke Børn, der skal skjule sig bag deres Moders Skørter?

Naar jeg nu ser paa § 1, som vi jo er enige om at vedtage, hvad betyder saa den? At de Herrer deroppe egentlig ikke er synderlig stive i Folkeret, og at de derfor, hver Gang der foreligger et folkeretligt Spørgsmaal, maa spørge vedkommende Raadgiver. Forleden Dag var der Tale om en Traktatsag, og man skulde jo tro, at der i Udenrigsministeriet var lutter Ekspertter i saadanne Sager. Men det var de heller ikke synderlig stive i. De havde Kammerherre Clan, og jeg maa spørge: Hvorfor har han ikke en fremragende Stilling indenfor Udenrigsministeriet, naar man dog, hver Gang der er Tale om en Traktat, gaar til ham og lader ham tage Affære? Men nu har vi altsaa endelig opdaget, hvad i hvert Fald de to paagældende Embedsmænd forstaa sig paa. Den ene, Grev Reventlow, er Specialist i Telegrafanlæg og Kabler og den Slags Ting — det er ham, der har Plads i Store Nordiske —, for det kan jo ikke tænkes, det er umuligt, at Selskabet vil have ham, fordi han er Direktør i Udenrigsministeriet — det er udelukket, for saa vilde der intet parlamentarisk Udtryk være til at betegne dette. Det maa altsaa være, fordi han har specielt Kendskab til disse Forhold. Afdelingschef Engell har Specialkendskab til Nationalbank, og det maa jeg sige er udmærket; saa er der dog *nogen* i dette Land, der har det, og saa er han i høj Grad paa sin Plads i Nationalbanken. Men vilde det dog ikke være naturligere, efter at nu Folketinget har tilkendegivet sin enstemmige Opfattelse af disse Spørgsmaal, om de paagældende, der jo som alle høje Embedsmænd staar med et vist umiddelbart Ansvar overfor Offentligheden, selv tog Affære? Saa vilde det overhovedet slet ikke komme dertil, at man skulde gaa til Finansudvalgene, og at disse skulde tage Beslutning desangaaende. Jeg synes, at denne Historie paa en eller anden Maade burde være bragt ud af Verden forinden, men jeg maa sige med det gamle Ord: Es muss ja nicht gleich sein, es hat ja noch Zeit. Nu skal vi jo have Sagen til 3 Behandlinger, og det er da mit Ønske, at denne kedelige Sag, naar vi skal til den endelige Afstemning om disse Forslag, som alle sammen er gode og forstandige Bestemmelser, allerede var bragt ud af Verden. Den har jo vakt stor Furor, og enkelte af mine højtærede Meningsfæller i det

andet høje Ting er jo endog gaaet fuldstændig Bersærker gang (*Udenrigsministeren* [Moltesen]: Hør!). Herovre kan vi altsaa tale paa en mere rolig Maade om den Slags Ting. Men det er, som sagt, ikke den højtærede Minister, jeg egentlig taler til i denne Sag; jeg taler, om jeg saa maa sige, ud af Vinduerne til de paagældende Embedsmænd — det er jo ogsaa Embedsmændenes Sag, at vi ikke skal føre den Slags Debatter her i Rigsdagen. Den højtærede Ministers Skøn i Ære — han har jo skønnet, og som Følge deraf har han givet sin Tilladelse, det er *all right*, det skal jeg ikke kritisere, han har vel sine gode Grunde. Men jeg for mit personlige Vedkommende vil dog mene, at Store Nordiske netop er et af de Steder, hvor en udenrigsministeriel Embedsmand ikke bør sidde, fordi dette Selskab er afhængigt af saa mange udenlandske Concessioner. Selskabets Interesser og Danmarks Interesser er sikkert parallelt løbende i mange Tilfælde — det har den højtærede Udenrigsminister jo ogsaa hentydet til i sine Bemærkninger i det andet høje Ting —, men man tør ikke benægte, at der kan komme Interessekonflikter, og saa er en saadan Embedsmand højst uheldigt stillet. Han skal nemlig først og fremmest varetage sit Embede og staa paa Statens Standpunkt, men de Mennesker, som betaler ham for at varetage Selskabets Interesser, har jo Ret til at sige: Ja, men vore Interesser skal han ogsaa varetage. Det er det, man ikke skal udsætte en Embedsmand for, man skal ikke udsætte ham for at komme ind i en Interessekonflikt. Og dør maa jeg mene, modsat den højtærede Minister, at netop den Plads, her er Tale om, er en Plads, som en udenrigsministeriel Embedsmand under ingen Omstændigheder burde have. Men, som sagt, lad os nu haabe, at disse Ting er ude af Verden, naar vi om ikke længe skal vende tilbage til dette Spørgsmaal, som har været pinligt for os alle og ikke til Gavn for nogen.

Veistrup: Vi for vort Vedkommende er villige til at rette os efter det af den højtærede Minister udtalte Ønske om en hurtig og velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag. Gennem dette Forslag bringes forskellige Spørgsmaal ind under mere faste Former end hidtil, og det hilser vi med Tilfredshed. Som Ordningen har været hidtil, har den været i høj Grad utilfredsstillende — det er blevet fremført fra forskellige Sider og er kommet stærkt til Orde i Folketinget.